

Sygn. akt II Ca 684/12

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krystyna Zawada

Sędziowie: SO Mirosława Molenda - Migdalewicz

SO Sabina Ziser (spraw.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Klaudia Pasieczny

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 roku w Legnicy

na rozprawie sprawy
z wniosku M. Ś. (1), L. Ś. i Z. M.

z udziałem uczestników postępowania G. Ł., Ł. Z., P. Z., T. Ł., K. Ł., H. Ł. i M. Z.

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 30.04.1992r.
sygn. akt I Ns 779/91

na skutek apelacji wnioskodawczynie L. Ś. i Z. M.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 6 czerwca 2012 roku,

sygn. akt I Ns 349/04

p o s t a n a w i a:

oddalić apelację.

Sygn. akt II Ca 684/12

UZASADNIENIE

Z. Ś. domagał się wznowienia postępowania w sprawie o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości, zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 30 kwietnia 1992r., sygn. I Ns 779/91. W sprawie tej Sąd stwierdził, że G. i E. Ł. nabyli z mocy prawa na prawach wspólności ustawowej nieodpłatnie własność nieruchomości stanowiącej działkę siedliskową oznaczoną numerem 58, o powierzchni 0,49 ha położoną w P., dla której Sąd Rejonowy w Lubinie prowadzi księgę wieczystą kw nr (...).

Postanowieniem z dnia 06 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił skargę o wznowienie postępowania. Sąd wskazał, że zeznania wnioskodawców i uczestników postępowania dają podstawy do przyjęcia, że zaistniały przesłanki do stwierdzenia nabycia własności przedmiotowej nieruchomości przez zasiedzenie. G. i E. Ł. objęli bowiem przedmiotową nieruchomość w samoistne posiadanie w latach 50-tych po wyprowadzce do W. rodziców G. Ł.. Od tego czasu prowadzili tam samodzielnie gospodarstwo rolne. Biorąc pod uwagę upływ czasu wymagany dla stwierdzenia

zasiedzenia, który nastąpił przed nowelizacją kodeksu cywilnego, która weszła w życie dnia 01 października 1990r., a zatem przy uwzględnieniu 20-letniego terminu, nastąpiło to nie później niż w 1976r. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 412 par. 2 kpc.

Z rozstrzygnięciem powyższym nie zgodziły się wnioskodawczynie (następcy prawni Z. Ś.) Z. M. i L. Ś., które wniosły apelację zarzucając naruszenie:

- art. 233 par. 1 kpc przez poczynienie dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie oraz nierozpoznanie jej istoty, prowadzące w konsekwencji do naruszenia przepisu art. 172 kc,
- art. 609 par. 2 kpc poprzez nieustalenie następców prawnych po zmarłym w trakcie niniejszego wznowionego postępowania E. Ł..

Wskazując na powyższe zarzuty skarżące domagały się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

W błędzie jest apelujący zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego wymienionych w apelacji. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy wynikają z prawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i swobodnej jego oceny. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, że zebrany materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że wydane przez Sąd Rejonowy w Lubinie postanowienie z dnia 30 kwietnia 1992r. odpowiada prawu i brak jest podstaw do jego zmiany. Z zeznań wnioskodawców i uczestników postępowania wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że od chwili opuszczenia nieruchomości przez rodziców G. Ł., tj. B. i M. Ś. (2) w latach 50-tych i ich przeprowadzce do W., na nieruchomości gospodarowali samodzielnie G. i E. Ł.. Sąd w oparciu o te zeznania uznał, że posiadanie przez nich nieruchomości miało charakter samoistny i takie stwierdzenie wynika wprost z treści pisemnego uzasadnienia orzeczenia. Ponadto skarżący zapominają o treści art. 339 kc, który wprowadza domniemanie posiadania samoistnego. Obowiązek jego obalenia spoczywał w mniejszej sprawie właśnie na wnioskodawcach. Tymczasem nie przedstawili oni żadnych dowodów, z których by wynikało, że posiadanie gospodarstwa przez G. i E. Ł. nie miało charakteru samoistnego. Posiadanie miało to również charakter nieprzerwany co wynika z zeznań uczestników postępowania. W tych okolicznościach uznać należy, że spełnione zostały wszystkie przesłanki nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, a skoro G. i E. Ł. byli posiadaczami w złej wierze, to nastąpiło to po upływie 20 lat od objęcia rzeczy w posiadanie, nie później zatem niż w 1976r.

Nieuzasadniony był również zarzut naruszenia art. 609 par. 2 kpc albowiem uczestnikami w sprawie o zasiedzenie nieruchomości nie musieli być wszyscy spadkobiercy E. Ł. a jedynie osoby, które są w chwili obecnej właścicielami przedmiotowej nieruchomości albowiem to oni są zainteresowanymi w sprawie. Jak wynika z akt księgi wieczystej kw nr (...) spadkobiercami po E. Ł. była jego żona G. Ł. oraz zstępni E. R., T. M., M. W., J. Ł., T. Ł., K. Ł. i M. Ł.. Następnie na mocy kilku umów darowizny zawieranych pomiędzy nimi tymi własność nieruchomości przeszła na rzecz T. Ł. i jego żony H. Ł., którzy byli uczestnikami niniejszego postępowania.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 13 par. 2 kpc. jako pozbawioną uzasadnionych postaw prawnych.